

ligen föräldrarne, i trolts af allt på dem användt våld, enständigt förnekade och aldrig medgäfvit, hvad de i Herr von Sydows protokoll sägas hafva otvunget vidgått.

En sådan bevisning, som allt detta innebär, att Herr von Sydows protokoll är ingen ting annat än ett falskt vittnesbörd emot de misshandlade människorna, och att han ej kan hafva åsyftat någon sannings upptäckande genom sitt förhör, kallas blott en moralisk bevisning, jag vet det. Men om jag ej kan påstå, att den anklagade endast på en sådan bevisning må fällas; måste jag dock kunna åberopa den såsom ganska mycket besvärande och gifvande en ytterligare vikt åt det mot honom befintliga vittnesmålet om tortur, anställd under hans ögon. Öfvertygas han en gång härom med fulla skäl, då blir deraf äfven en följd, att Smedjegårds-protokollet, underskrifvet under Embets-ansvarighet, och således be- sannadt på embetsed, är upsåtligen lögn- aktigt och falskt, emedan den, som förde det, då ej kunde vara okunnig derom, att de bekännelser, han kallat *otvungna*, aldrig blifvit otvunget gjorda, i fall de alla någonsin äro gjorda. Jag sparar då mitt yttrande om graden af en dylik protokoll- förings straffbarhet, till dess i fråga varande bevisning hunnit fulländas. Inmedertid kan, vid inställelse efter utfärdad stämning, Herr von Sydow få tillfälle att förklara sig öfver hvad jag nu anmärkt.

Dröjsmålet med de häktades inställelse för domstol är väl också af åklagaren hän- delsevis nämndt, men icke beirradt. Först i slutförklaringen visar det sig, att bref från Konungens Befallningshafvande till Domhaf- vanden i Wermö skeppslag, med anmodan om urtima tings anställande, ej afgått förr än den 6 Maji sistl. år. Petter Andersson, som först häktades, hade då redan suttit på Smedjegården 16 dagar eller från den

20 April. De öfrige hade blifvit senare gripne. Anders Andersson och hans hustru voro insatte den 25 April och hade således suttit 11 dygn, men begge flickorna ännu icke ankommit till fängelset. Detta skall förmodligen vara ursäkten för det Domhaf- vanden ej förr anmodades om ransaknin- gens företagande. Om denna ursäkt gäller; så skulle Konungens Befallningshafvande, i anledning af Smedjegårds-förhör och vakt- mästare-rapporter om medbrottslige, kunnat uppehålla ransakningens början lika många veckor eller månader, som de dagar, han nu låtit förflyta, innan arresteringen an- mältes hos domaren. Jag frågar, om icke detta vore detsamma, som att missbruka makten till häktande, och om det ena kan blifva mer ostraffadt, än det andra. Lagen af den 10 April 1810, som befäller skynd- samhet med häktades inställande för rätta, stadgar väl ej något särskildt ansvar för underlåtenhet deraf; men den måtte icke kunna annorlunda anses, än såsom ett sup- plement till lagen mot godtycklig arreste- ring; och en enda dags olagligt kvarhållan- de måste vara detsamma, som en ny olag- lig arrestering. Äfven denna anmärkning; hvaröfver ännu ingen förklaring är gifven, kan, efter föregången stämning, blifva ett ämne för behörigt utförande.

(Forts. c. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Spanien. D. 26 Sept. lästes hos Cortes för- slag till en criminal lag i afseende på prästers för- brytelser. Däri föreslås, att de skola straffas som lekmän. — En i hotande uttryck skrifven före- ställning af Capuciner-Generalen remitterades till regeringen, att underkastas anklagelse. — Finance- Utskottet hade föreslagit, att budgetten för utrikes ministören skulle nedsättas från 18 till 12 mill. R. Debatter uppstodo om aflöpingarna till Spaniens Mi- nistrar vid utrikes hof. Utr. Ministern förklarade,

att Kungen beslutit minska den ofantliga personalen vid missionen i Rom. — De fem första artiklarne af förslaget till en tryckfrihets-lag antogos. Flores Estrada påstod införande af jury i tryckfrihetsmål. D. 2 dennes voro redan 31 artiklar af förslaget antagna. Den 2:a, 3:dje och 4:de ställa religions-skrifter under Biskoparnas censur. Då fråga var om 6:te artikeln 1:a afdelning, eller att, om man låter trycka maximer och läror, som åsyfta statsreligionens eller monarkiens förstörande, skulle sådant vara tryckfrihets-missbruk, ville Hr. Cortes, i stället för statsreligionens förstörande, hafva: "att beröfva katolska religionen namn af statsreligion," emedan staten icke kan afgöra om en religions sanning, utan blott försäkra henne dess politiska rättigheter. Hr. Munoz Torrero svarade: här är icke fråga om dogmatiska villfarelser, hvilkas bestraffande är kyrkans sak, utan om upställande af sätser, som syfta på förstörande af statsreligionen eller införande af en annan jemte den. Detta allt hörde till civila auctoriteter, enligt constitutionens 12:te art. Artikeln gick igenom utan förändring. — Vederbörligt utskott har afgifvit betänkande om de 69 f. d. deputerade, som äro kända under namn af Persas, och väl funnit, att skäl till lagligt åtal icke saknas, men dermot af bevakande auktoriteter förestagit, att de allesammans, utom uphofs-männen för protesten, Marquis de Mata Florida, måtte lemnas oantastade, endast beröfvas sin val-rättighet. Detta betänkande förordnades till trycket.

Neapel. Rustningarne drifvas med sådan iver, och frivillige tillbjuda sig i sådan mängd, att gevär icke kunna fort nog förfärdigas och alla vapnesmeder äro i onphörligt arbete. — De nyvalde deputerade, äfven ifrån Provinsen Catania på Sicilien, hafva ankommit till Neapel. D. 22 höllo de en förberedande sammankomst. Konungen troddes sjelf komma att öppna Parlamentet d. 1 dennes. Detta borde komma att göra ett lyckligt intryck, och i allmänhet hoppas man ganska mycket af parlamentet. — Andeliga gods, som blifvit anslagne till Amortissements-fonden, säljas stillet.

Öfverste Costa fortsatte sitt tåg mot Palermo, efter att hafva tagit Marchese S. Cataldo till fånga; hans tåg skedde miffrån Ön, under det General Pepe framryckte längs efter hafskusten. Palermitanerne hade derföre alldeles utrymt södra Sicilien och afsändt Presidenten för sin Giunta, med vidsträckt fullmakt, till Pepes Högqvarter, för att underhandla. Bref från Palermo berättar, att Sicilianernes förnämsta påstående, ett oafhångigt parlament, redan vo-

re beviljadt. Detta synes dock icke troligt, emedan Pepe skall hafva afbrutit underhandlingarne.

Portugal. Annu vet man icke någon förening vara tillvägabragt emellan Porto-Junta och Interims-regeringen i Lissabon. Deras brevväxling meddelas i Tidningarne och Junta har bland annat underrättat Regeringen, att Junta låter trupper marchera emot hufvudstaden, men att endast så många skola der inrycka, som fordras att gifva Juntas intåg glans. Imedertid inlöpa dagligen ifrån Provincerne förklaringar af tillgifvenhet för constitutionen, likasom patriotiska gåfvor, bland hvilka dock ingen kan jemnföras med den rike Jose Braancamps, som icke blott gifvit en betydlig skänk i penningar, utan förklarar all sin lösa och fasta egendom för fäderneslandets och sig sjelf blott för förvaltare; hans fru har skänkt hela sin dyrbara juvelsamling.

Huru mild inquisitionen i Portugal varit, synes deraf att ingen enda inquisitionsfånge finnes.

England. Sista underrättelserna gingo till början af Öfverhusets session d. 13. Under denna session förekom, att vittnet Gavolini, hvilken redan förra dagen blifvit afhörd, nu förklarade, att löparen Rastelli, en af vittnena mot Drottningen, anförtrött lionom i Majland, att han på Majlandska Commissionens vägnar upspanat flere vittnen och betalt dem 40 francs hvardera, hvarjemte han försett dem med mat och dricka. Vid contraförhöret tillstod han, att han af Grefve Vassali betaltes för sin resa till England, såsom vittne för Drottningen, att 2,100 francs blifvit honom beviljade och att dessutom hans famille dageligen finge 5 eller 6 francs. Brougham ville veta, om han finge tala med Rastelli och hvar denne funnes. Efter många svängningar af Kronans ombud måste slutligen Attorney General fram med den bekännelse, att Rastelli vore bortskickad, såsom Courier, till Italien. Brougham förklarade, att all kontroll öfver vittnena vore slut, till huru svärmened de än måtte hafva gjort sig skyldige; derpå tillade han med stor värma: "Nu frögar jag, Mylords, om jag vidare böy agera i detta mål," och gick ut. Lord Holland trodde, att härunder låge någonting förborgadt, någon conspiracy, för att hämma rättvisan och kränka Husets ansende inför landets ögon. Grefve Liverpool försvarade sig, hade icke yetat Rastellis bortskickande och hade, så snart han fått veta det, afsändt en expres, att föra honom tillbaka. Marquis Lansdowne irskände Grefve L. från all del i händelsen, men ansåg ganska farligt, om Drottningens sak skulle

håll genom billens agenter och befördrare. Lord Caernarvon upmanade huset ett ändteligen sätta ett mål för en rättegång, som redan i många veckor samlat vanära öfver landet, ett mål, hvarvid en vidt utgrenad förförelse till mened kommit i dagsljuset och hvaruti det nu är omöjligt att låta Hennes Majestät fullkomlig rättvisa vederfaras. Han ville derför, att Drottningens ombud icke för än om sex månader åter inkallas. Lord-Cantzleren trodde uppskofvet skola vara fördelaktigt för Drottningens interesse, hvaremot Lord Ellenborough ansåg ett sådant uppehåll kunna åstadkomma den största orättvisa mot Drottningen. Grey kunde icke förstå sig att kalla Rastelli bortskickande oförsigtigt; detta namn vore för höfligt och han fann gemenl. vara ett vida bättre ord. Han förklarade sig bestämdt vilje svara nej, om billens andra läsning vore i fråga. Grefve Liverpool bestridde detta och påstod, att ingen ting annat än rättegångens fortsättande kunde tillfredsställa landet eller göra Drottningens karakter rättvisa. Lord Alvanley ville veta, hvem som skickat Rastelli till Italien. Grefve Liverpool visste det icke säkert, men han trodde, att det var Herr Powell. Denne inkallades inför skranket, aflade vittnes-ed och förhördes af Grefve Grey. Vittnesmålet innehöll hufvudsakligen, att han var engagerad vid Mayländska Commissionen och en agent för billen mot Drottningen; att han föreslagit Rastellis bortskickande, på, som han ville påminna sig, Herr Plantas inrådan; att han (Powell) i Cabinetet förgäfvats sökt pass för R.; att R. varit den Courier, som hämtat de i Dover misshandlade vittnena, öfver hvilkas öde oroande rykten spridit sig i Italien och försatt deras slägt i ängslan; att man till deras fröstande afsändt R., som var bekant med dem alla. Powell hade dessutom trott, att R. skulle redan hinna vara tillbaka, Huset ajournerade sig till följande dagen.

D. 14 blefvo Herrar Planta och Powell förekallade, likasom Drottningens ombud, då flere Lorder ganska skarpt besporde Herr Powell, isynnerhet öfver den frågan, om icke före, med och efter Rastelli flere Italianere blifvit tillbakaskickade till Italien, hvilka lika väl, om icke bättre, hade kunnat trösta vittnenas familjer, som säkerligen minst skulle sätta tro till Rastelli, hvilken värfvat alla de andra vittnena. Powell måste medgifva detta, åtminstone om två, samt att han afskickat R., bland annat, för att låta verificera några papper i Mayland; att bland alla de ifrågavarande familjerna blott två finnes i Mayland, men de öfrige på andra orter, och att följaktligen vittnet icke gerna

kunnat förmoda, att Rastelli, som d. 14 eller 15 September lemnat London, skolat kunna personligen infinna sig hos alla och ändå vara tillbaka i London den 3 dennes. Minister-partiet lyckades ändteligen att hindra, det Powell ålades förete de bref, han växlat med Öfverste Brown, billens nu varande agent i Mayland. Brougham fick tillstånd att förelägga Powell och Planta frågor.

Då således dagligen allt mer och mer upptäckes om de mot Drottningen använda vittnens trovärdighet och om de medel, som till deras skaffande blifvit använde, skola Ministrarne hafva föreslagit Konungen att nedlägga rättegången, hvilken föresats de dock skola hafva ändrat, i anledning af motsägelserna i Capt. Plynns vittnesmål.

Angående Barbara Krantz's vittnesmål har upstått mycket gyckel. Tyska tidningar innehålla berättelser om Drottningens vistande i Carlsruhe och anmärka, att i värdshuset, der Drottningen bott, äfven som i andra honetta värdshus i orten, resande aldrig uppPASSAS af qvinfolk utan af Kypare; pigorne blott städa och gå aldrig in i rummen så länge gästerne äro inne. Om hustru Krantz ändock gjort detta, så måtte hon hafva haft någon egen orsak dertill. Drottningen hade till sin tjänst fått af Storhertigligen hofvet två Kammarherrar, hvilka nästan hela dagen vistades omkring henne. Den stund, då Barbara påstår sig hafva öfverraskat henne i hennes rum, skall hafva varit Cerele vid hofvet och Drottningen dervid Kammarherrarne bäst kunna gifva uplysning. I Carlsruhe finnas Engelsmän, som söka vittnen mot och med hustru Krantz; ja Engelska Ministern i Frankfurt har afrest dit, för att underrätta sig om förhållandet. Broughams bror skall hafva bjudit värdshus-värden, (hvars namn låter ganska egentligt, nemligen Kroglinger) att, jemte en piga, komma till England och vittna emot Krantz.

Den märkelige debatten i öfverhuset d. 5 dennes om Englands politik i afscende på Neapel och de länder, som nyss förklarar sig constitutionella, var af högt interesse och begyntes af Lord Holland, som yttrade: Bland den där pappersmassan på bordet fins en tractat, hvarigenom de fem stora magterna gjort sig till en domstol, för att döma öfver andra nationers förhållande. De hafva uprättat ett slags stats-police, hvarigenom de, vid hvarje händelse, måste blanda sig i andra länders inre angelägenheter. Österrikes rustningar och de utgifna förklaringsarne synas tillkännagifva, att en sådan händelse inträdt. De många hotande skrifter, så väl af Ryssland som Österrike, i at-

ländska tidningar gifve honom rätt att fråga Ministern (vändande sig till Lord Liverpool), hvad sammanhang finnes mellan de af England ingångna förbindelser och Österrikes upförande i afseende på Neapel. Han hoppades få ett sådant svar, som skulle förskaffa Ministern kredit och vara nyttigt för dem, som i en annan verldsdel kunde önska att företaga en behöflig och nyttig revolution. Han ville således veta, om Österrike gjort några communicationer eller begärt hjälp, hvad svar Engelska regeringen, i sådant fall, gifvit, och om de nya händelserna i Neapel ändrat det vänskapliga förhållandet med denna magt. — Lord Liverpool ansåg revolutionen i Neapel helt olik den Spanska; olikheten låge i Siciliens affall. Han ville svara på Lord Hollands frågor, utan att derigenom hindra Engelska regeringen, att, under vissa omständigheter, blanda sig i andra nationers ärender. Nu vore det icke Engelska kabinetts politik att blanda sig däri, och inga förbindelser vore i detta afseende ingångna. — Lord Holland var glad att hafva fått veta så mycket; men han förstod icke den uppställda skilnaden. Vore Siciliens affall en bland de omständigheter, hvarpå den ädle Lorden syftat? — Lord Liverpool förklarade öppet, att den, som förut varit accrediterad Minister vid Neap. hofvet (Sir W. A'Court), nu vistades i Neapel blott som resande och icke fått något nytt creditif, samt att den timade revolutionen vore orsaken härtill. — Lord Holland frågade, om en dylik revolution i ett land vore tillräcklig orsak till creditivernas förnyande. — Liverpool: Icke under vanliga omständigheter; men i Neapels nu varande läge hafva inga creditiver blifvit utfärdade till eller mottagna från ifrågavarande land. — Lord Grey påstod, att detta vore en suspension af det vänskapliga förhållandet emellan de båda länderna, hvartill revolutionen i Neapel icke berättigade. Han hade högst ogerna hört Lord L:s förklaring. Hade nytt creditif varit nödvändigt, om Konungen af Neapel sjelf bibehållit styrelsen? (Lord L. gjorde ett nekande tecken). Hur kan då någon skilnad upkomma deraf, att Konungen öfverlemnade sin magt åt Hert. af Calabrien? Händelsen är ju den samma, som då Prinsen Regenten i England tillträdde styrelsen. Hvad åter angick Lord L:s förklaring, att de steg, som Österrike eller andra magter kunna taga emot Neapelska revolutionen, icke härleda sig från några communicationer med England eller upmuntringar derifrån; så hade han (Lord G.) önskat veta, om ens någon böjelse för sådana upmuntringar finnes hos regeringen. Han

hoppades, att den icke fins; och han ansåg regeringen nu hafva förklarat detta inför Husets, inför Europas ögon. En sådan förklaring skulle vara England af största nytta, då sådana tänkesätt ägderum, som dem han sett i en nyss publicerad politisk skrift. Han hade med vedervilja läst denna skrift, då hon uppställer sådana den arbiträra magtens grundsatser, som mer passa för en Konungarnas sammansvärjning mot friheten, än för ett förbund, som förtjente namn af heligt. Det vore honom därför kärt att höra, det Österrike hvarken direct eller indirect fått något understöd. — Lord L. uprepade, hvad han förut sagt.

Hert. af Wellington, som för några dagar sedan skulle lägga grundstenen till en ny kyrka i Chelsea, väntades förgäfvos af det samlade folket till sent på aftonen, då Biskopen i London måste förrätta ceremonien och folket gick hem, under stort missnöje och ropade: *Le vive Drottningen!* *Non mi ricordo o. s. v.*

Frankrike. Genom en Kongl. Förordning af d. 11 dennes sammankallas valkollegierna i Departementerna af fjerde serien till d. 4 Nov., samt Departements-Collegierna till d. 15.

En Öfverste Philippon har i Calais skjutit sig för pannan, sedan han hivstat ett kalas till den nysfödda Hertigens af Bordeaux ära.

Konungen har låtit utfärda pardon för alla förrymda sjömän.

Ryssland. Det säges, att underrättelser kommit till Warschau om underhandlingar mellan Turkiet och England, angående en offensif och defensif alliance.

Tyskland. Sedan det af Darmstadtiska Ständernas andra kammare till öfverläggning nyss framlagda edictet, enligt hvilket de ofrälse medlemmarna i kammaren måste vara 36 år gamla, under det de adelige finge vara blott 30, blifvit såsom grundlag antaget med stor pluralitet och valmännens i staden Darmstadt besvär öfver regeringens ingrepp i deras valfrihet blifvit afslagna; så blef, d. 14 dennes med mycket deltagande öfverlagadt om ett af deputeraden Kartell framlagdt förslag, af innehåll, att, med åsidosättande af allt vidare arbete med finance-lagen o. s. v., all verksamhet skall vändas på uppställande af en fallständig constitutionsact, och till den ändan andra Utskottet, som är satt för alla lagfrågor, skall förstärkas med fyra ledamöter. Man längtar att se resultatet af dessa öfverläggningar.

